

La ciència arriba de la mà de Santiago Calatrava

La ciutat que a València li falta

Santiago Calatrava exposa a Londres. Un dels elements capitals de l'obra que s'hi presenta és el projecte de la Ciutat de la Ciència i la Tecnologia de València juntament amb la Torre de Telecomunicacions.

València Ciencia y Comunicación (VACICO) es creava l'any passat amb la finalitat de dur a terme la realització de la Ciutat de la Ciència i de la Tecnologia, i la Torre de Telecomunicacions, dissenyades totes dues per l'enginyer i arquitecte valencià Santiago Calatrava.

Aquest projecte representa, ara per ara, una fita d'un valor extraordinari no sols en l'àmbit urbà de la capital del País Valencià sinó també a nivell mundial.

Hi ha, arreu del món, centenars de planetaris, com també uns centenars de ciutats de la ciència. O torres de telecomunicacions. Però sempre han estat ben diferenciades: les instal·lacions de caire divulgatiu i lúdic, dirigides a un públic general, no tenen res a veure amb les instal·lacions de caràcter professional, especialitzat o científic dins l'àmbit de la comunicació. Concretament, el projecte de Santiago Calatrava intenta englobar, en un mateix espai, l'activitat lúdica amb la professional, sempre dins el marc científic. Intenta que el ciutadà o el visitant es familiaritze amb la ciència i, especialment, amb el camp de les comunicacions, que són l'emblema de qualsevol societat postindustrial.

- DE TOT PER A TOTS

La superfície de la Ciutat de la Ciència es presenta al públic com un espai polifacètic en què cada visitant, de qualsevol edat, té el seu lloc. Des dels més menuts fins a la gent més gran, tothom pot participar, d'una manera o d'una altra, en l'aventura científica.

Així doncs, els xiquets de 3 a 9 anys tenen reservats 1.000 metres quadrats de jocs i d'atraccions darrere

dels quals es camuffen lleis de la física, de la química o algunes reproduccions d'especimens prehistòrics del món animal, i els visitants hi poden entrar en contacte mitjançant activitats lúdiques. I això s'anomena *Diversió científica*.

La història científica també hi té reservat un espai. Un espai en què es fa un repàs a l'evolució d'aquesta matèria i on el visitant podrà desplaçar-se a través dels segles. Un viatge pel temps, en definitiva. Allò amb què la ciència sempre ha somiat però que mai no ha aconseguit.

Però l'element central d'aquesta ciutat són els 15.000 metres quadrats de l'*Aventura científica*. El públic hi trobarà els conceptes, les informacions o les curiositats més rellevants de l'àmbit científic i comunicatiu. I el públic no forçosament haurà de mantenir-se passiu. L'existència de jocs i altres exhibicions li demostrarà i li farà entendre, de manera empírica i mitjançant la seua participació, els principis que s'hi presenten.

Però, com en qualsevol instal·lació d'aquest estil no podia faltar l'emblema cúpula que la defineix i que a la Ciutat de la Ciència de València s'anomenarà el Teatre de l'espai. Aquest Teatre combinarà un planetari i un cinema hemisfèric.

-L'oferta continua. 1.700 metres quadrats destinats a les exposicions itinerants que s'hi presentaran. Un centre de congressos i conferències. 2.500 metres quadrats que ocupa l'anomenat Espai documentació, en què el visitant curiós podrà trobar resposta a qualsevol dubte que vaja al seu encontre, i... tants altres serveis complementaris com ara cafeteries, llibreries, videoteca científica i altres comerços especialitzats.

Lligada arquitectònicament i con-

ceptualment al conjunt de la Ciutat de la Ciència i la Tecnologia, la Torre de Telecomunicacions, dissenyada també per Santiago Calatrava, s'erigeix, imposant, en l'extrem nord de l'obra.

A MÉS, 327 METRES DE TORRE

La seua estructura és ben original. Amb aparença de nau dels primers temps de l'enginyeria aeroespacial, o de monstre de llegenda de la ciència-ficció, la torre desplega les seues potes, a l'estil de trípede, sobre les quals reposarà l'antena, on es concentrarà la zona de telecomunicacions.

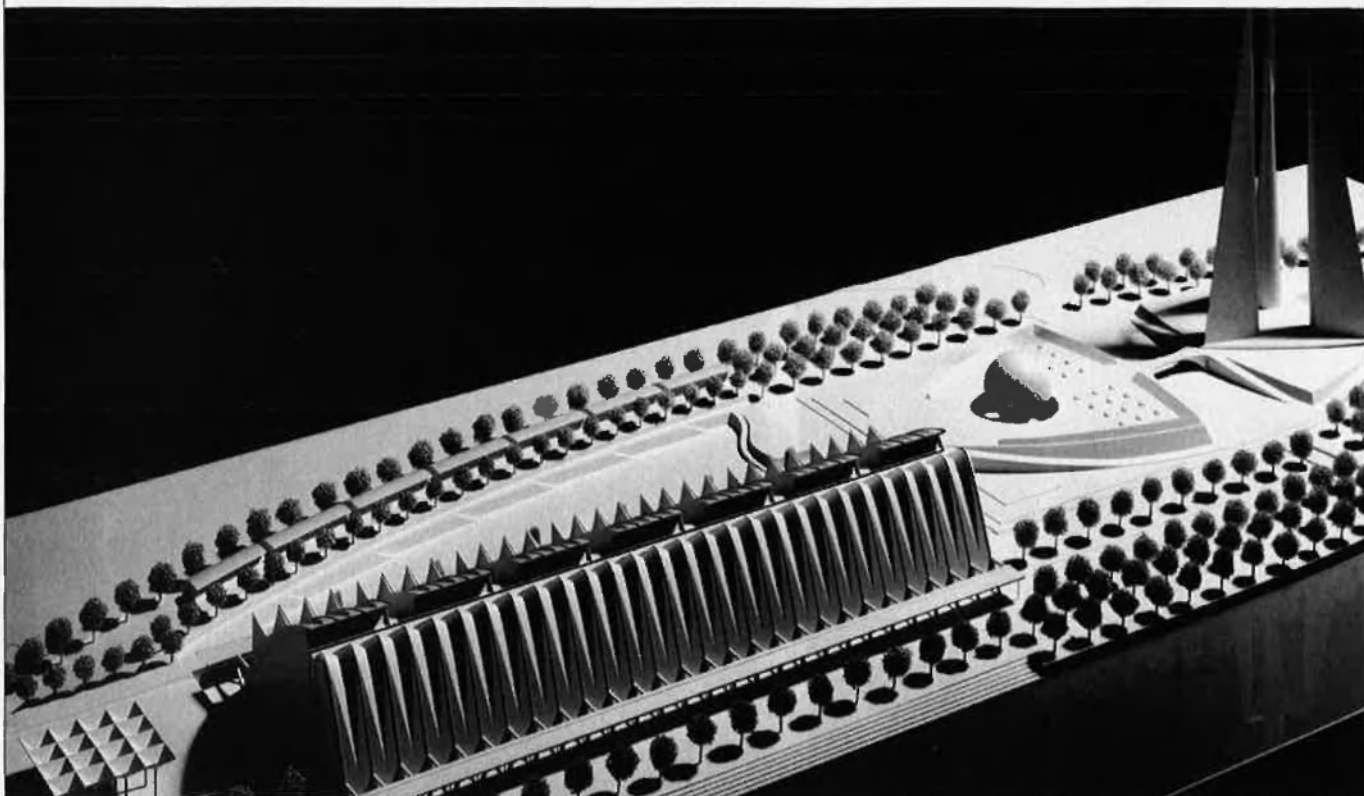
Aquesta estructura pren peu sobre un sòcol dividit en tres plantes on es distribueixen sales d'exposicions, de conferències, cafeteries, oficines, garatge... L'elevació que forma el sòcol s'ha aprofitat per transformar la plataforma superior en un terrassa des de la qual es poden contemplar tant el Jardí del Túria com el perfil del port.

El fust de la Torre està constituït per les tres potes de 140 metres d'alçada cadascuna. Organitzades en plantes, com qualsevol dels edificis urbans, el seu interior està destinat a oficines, estudis de ràdio i televisió, organismes públics, comerços o, fins i tot, a un hotel.

Els visitants podran accedir a la zona d'unió de l'antena amb el fust, de planta triangular, on podran gaudir d'un restaurant, d'una cafeteria i de miradors. A 150 metres de terra es mescla l'alta tecnologia de la telecomunicació amb espais d'oci oberts a tothom.

¡I a partir d'aquesta cota encara queden 170 metres d'alçada que apunten al cel i que es reserven a equips tècnics d'antenes, parabòli-

Avantguardisme i tecnologia per a un llit del Túria oblidat.

ARXIU

ques o no, de ràdioenllaços fixos i mòbils i altres sucülències de la telecomunicació!

I DE GUARNICIÓ, JARDINS

La guarnició d'aquesta exquisitesa de formigó, acer i vidre... amb les costelles al descobert, és una sèrie de jardins que atorguen al conjunt arquitectònic aquell aspecte agradable de lloc de passeig, de centre de reunió, d'àgora o de fòrum. La superfície total de jardins i espais lliures és de 58.160 metres quadrats. Aquesta extensió, que equival a un 16,5% de la superfície total del conjunt, es presenta com un intent de recuperació i de síntesi del jardí mediterrani, tot adaptant-lo a les necessitats espacials. Combinada amb l'estructura arquitectònica, la presència de la vegetació haurà d'harmonitzar amb la vista global de l'obra.

La introducció de la natura és fonamental, tant en interiors com en exteriors, per tal de compensar la fredor dels materials utilitzats i conferir un ambient acollidor. En aquest sentit, es pretén i es permet la plantació d'espècies botàniques de gran interès, fet que no estaria fora de l'ona científica de la botànica.

El Pla General d'Ordenació Urbana (PGOU) ha patit modificacions per tal de poder albergar aquest projecte que fi-

nança la Generalitat valenciana. Aquesta modificació, que envaeix una part del terreny declarat "no urbanitzable" i que era zona d'horta, també inclouria la construcció de 450 habitatges d'uns 166 metres quadrats. A més, la Generalitat es reserva 150.000 metres quadrats que serien destinats a zona comercial.

VALÈNCIA, POSA'T GUAPA

Aquest projecte, des d'una perspectiva urbanística, significa també restaurar una zona de València, l'antic llit del Túria a l'altura del camí de les Moreres i el mateix camí, fortament degradada.

El projecte de la Ciutat i de la Torre de Telecomunicacions és, ara per ara, un dels més agosarats d'Europa quant a desenvolupament de serveis i del sector terciari en general. Tot i això, implica també una millora general per a la ciutat de València. El fet que la Ciutat estiga ubicada en *unbuit* no-urbanitzat i fortament degradat, a l'antic llit del Túria, entre l'autovia del Saler i la via fèrria de València-Tarragona, obre les portes de l'expansió urbana de València en direcció a la mar. En aquest sentit, el poblat marítim de Natzaret es veuria immersit en el fenomen d'expansió de l'aglomeració, i perdria la seua qualitat de petit nucli urbà per a passar a formar part de la

sèrie de barris perifèrics de València.

Les conseqüències per a Natzaret com a poblat no deixarien de ser positives. El creixement de la ciutat cap a la mar a través de la porta que pot obrir aquest conjunt arquitectònic potencia, sens dubte, els enllaços, la comunicació entre el districte marítim i el centre urbà.

No cal dir, però, que fins ara València ha estat, i és, una ciutat de caire i color localistes i que tendeix cap a l'alegria del folklore. Però aquest hermetisme, aquesta voluntat de demostrar com és de bo i saludable el plat típic —entrar en el llibre dels Guinness dels rècords embafats d'arròs— són fets que avui ja fan olor de naftalina.

València ha quedat com una ciutat de pas. I, ni això, perquè no cal travessar-la ja per a dirigir-se cap al sud. En aquest sentit, una obra d'aquesta magnitud pot significar un nou centre d'interès turístic i, sobretot, un renaixement d'aquell dinamisme emblemàtic de nucli d'intercanvis, comercials i culturals, que va viure fa algunes centúries.

L'univers mediàtic és, en l'actualitat, la clau que obre qualsevol societat postindustrial. Amb aquest projecte, Calatrava pot tornar a refer la ciutat que li falta a València.

Eliseu T. Climent